

Blåsippan : sånger af blandadt innehåll utgifne

Johansson, Dorothea

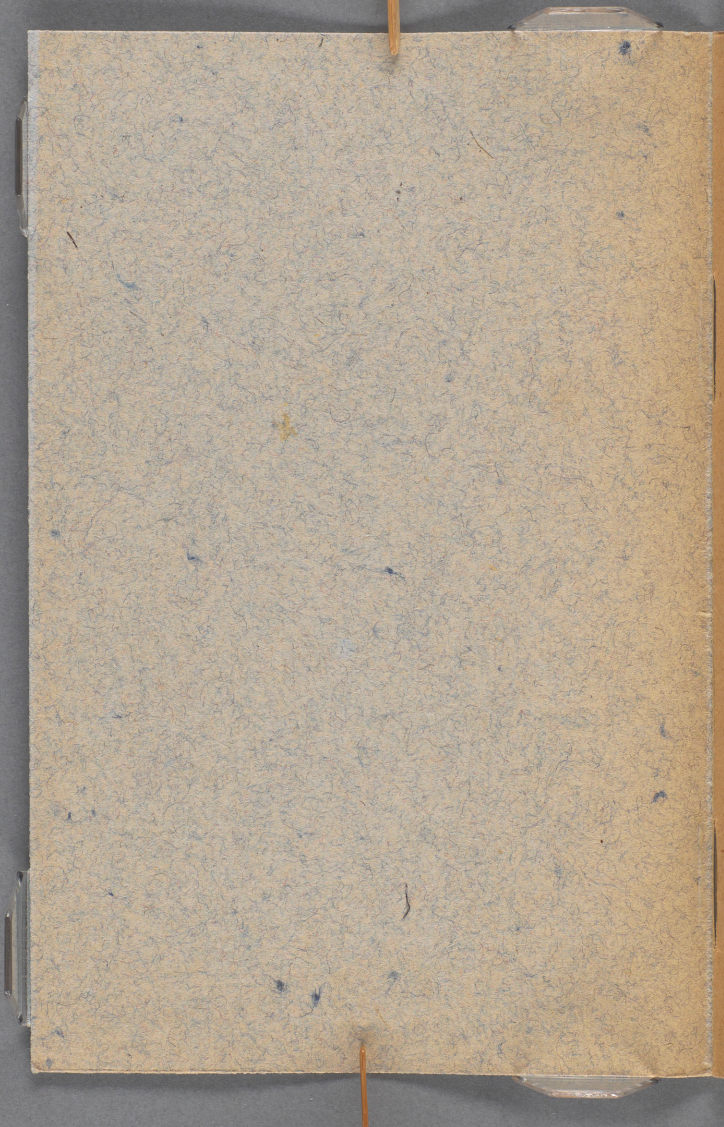
81 A Br.



JOHANSSON, D.

Pitt. Jr.
(Pv)
o

Sundsvall
1893



BLÅSIPPAN

SÅNGER AF BLANDADT INNEHÅLL

UTGIFNE AF

DOROTHEA JOHANSSON



SUNDSVALL
DAGBLADSTRYCKERIET 1893





N:o 1.

Sommarsång.

Mel: »Jesus är den bästa vännen.»

Sommaren den är nu kommen
Till vår höga, sköna nord.
Blommorna de stå i fågring,
Och de smycka nu vår jord.
Se, hur fälten stå i grönska;
Lilla liljan lyfter blidt
Upp sin lilla knopp, ur hvilken
Vällukt sprider sig så vidt.

Hör hur lilla fogeln sjunger
Glad sin ljufva, muntra sång!
Och hur lilla bäcken porlar
Mildt och stilla dagen lång!
Allt påminner oss att Herren
Tänker än uppå sitt ord:
»Sommaren ej uteblifver
Någongång från denna jord». (1 Moseb. 8: 22).

Må ock vi nu glade sjunga
Då vi se hur Gud är när.
Då vi uti hvarje blomma
Uti hvarje grässtrå här
Se bevis för Herrens kärlek,
Må vi sjunga glad och fri:
»Min är Herren och hans egen
Vill jag evigt, evigt bli».

Der som evig sommar råder
Uti himmelen hos Gud
Få vi mötas, evigt vara
Jesu frälsta, sälla brud;
Sälla dag vi gå till möte
Vi som tro på Jesus kär
En gång mötas vi och aldrig,
Aldrig, aldrig skiljas mer!

Der skall blomman aldrig vissna
Såsom det är fallet här.
Sommar'ns rosor ej förblekna
Himmelskt ej förgängligt är.
Dit skall synd och sorg ej tränga,
Der ej fälles någon tår.
Ingen död skall sedan vara,
Ostörd ro för evigt rår.

N:o 2.
Skolsång.

Melodi: »Just på timmar tjugufyra».

När vi samlas börjar skolan,
Börja vi med sång och bön,
Och derefter få vi läsa
Biblens ord så ljuf och skön.
Läxorna vi sedan läsa
Och så skrifva vi en stund.
»Fem minuter» få vi sedan
Då vi springa gården rund.

Sedan få vi se på kartan
Och rättstafning lära ock,
Tiden flyr till middagsloftet
För oss öfver sten och stock.
Men, så skall vi in och räkna
Tal som är så lång, så lång!
Sedan vi nu litet rastat,
Läses biblen än en gång.

Sist en bön och så vi lemna
Skolan, lärare, hvarann.
Hem vi skynda för att läsa
Läxan så att vi den kan
Men, må vi det bästa lära
Lära känna frälsaren,
Och i lifvet sedan bära
Frukt utaf den lärdomen.

N:o 3.

Till en vän på trolofnings-
dagen.

Syster! En hälsning jag dig ville bringa
Tag den till godo fast enkel den är
Tanken i bön för ditt väl sig vill svinga
Upp till den Gud som all godhet beskär.

Lycka och välgång i dagar som komma
Herren dig gifve i rikaste mått!
Lede hans hand under pröfnings timma,
Lede hans hand då ljuf är din lott!

Pligter så stora, så sälla och ömma
Men ock så viktiga vänta nu dig.
O, må du aldrig, nej aldrig förglömma
Honom som säger: tag hjälpen af mig.

Och må du evigång, när dagen är ändad,
Banden du knutit på jorden är löst,
Uti den himmelska kören få blanda
Salig för evigt din segrande röst!

N:o 4.

Till Anna.

Vintern har i famn inslutit
Annas namnsdag, så att jag
Ingen blombukett har knutit
Eller krans af blommors slag.
Men, en blomma har jag brutit
Ur mitt hjärta, och jag ger
Henne genom dessa rader —
Hvarje knopp lyckönskan bär.

Dock — hvar lycka här på jorden
Är så vansklig, är så kort.
Och hvar blomma här vi plocka
Vissnar ju så hastigt bort.
Bäst som solen ler så vänligt,
Bäst som vänner oss omge
Skymmer molnen solens strålgans
Vänner är aflägsnade.

Men en blomma som ej vissnar,
Och en lycka som består;
Och en vän som städ's är nära,
Fast de andra jemt bortgår;
Och en sol som städse lyser
Och förblifver ständigt klar,
Finner Anna uti Jesus
Denna dag och alla dar.

N:o 5.

Vid lilla Agdas graf!

Lycklig lilla Agda somnat
Trött af plågornas besvär!
Hennes ande saligt hamnat
Der som barnavännen är!

O, hvad du var lycklig lilla
Som så tidigt fick gå hän!
Och från synd och världens villa
Hemtas till din fader kär!

Ren, oskyldig, skär som liljan
Det i kraft af Jesu blod.
Hennes frälsta ande fuunit
Hamnen hos sin Jesus god.

Och i himlens ljusa salar
Lilla Agda sjunga får,
När en gång ur grafvens gömma
Hennes kropp förklarad går!

Du föddes i Bethlehem, fattig och ringa,
 På Golgatas kulle ett kors restes opp!
 Men --- döden förmår ej sitt offer betvinga,
 Han uppstår ur grafven, ack, saliga hopp,

N:o 8.

Till J. L—g.

Dagen är ändad, afton är inne.
 Solen snart gömmes undan min syn.
 Tankarna ilar, skjutna lik pilar
 Fästes vid mycket som fins under skyn.

Pennan jag tager, söker att skrifva,
 Söker att teckna små, älskade drag.
 Vännen i fjärran, systemen i Herran
 Är föremålet för brevet i dag!

N:o 9.

Längtan efter sommaren.

Härliga sommardag, efter dig längtar jag,
 Längtar att än en gång vistas bland blommor
 mång,

Vistas i skog och mark och uti grönklädd
 Lyssna till fågelsång, drillande ^{park} dagen lång.

Skynda, o sommar kom; vänd ej så hastigt
 om,
 Stanna hos mig, jag ber, fly ej ifrån mig
 mer!

N:o 10.

Österns vise.

Mel.: Herre öppna du mitt öra.

Österns vise, ledd af stjärnan,
 Skyndar till Jerusalem,
 För att der få svar på frågan:
 »Hvar är Judakonungen?»
 Den nyfödde, som skall blifva
 Fursten den vi hylla skall.
 Vi vill komma, ödmjukt böja
 Oss inför hans fotapall.

Kung Herodes blir bedröfvad,
 Söker svar af lärde män.
 »Uti Bethlehem i Juda»
 Svaras och de skynda hän,

Skynda hän till lilla staden,
 Stjärnan stannar, och de gå
 In och finna Juda konung
 Hvilande på hö och strå.

Under ödmjuk vördnad bäras
 Guld och rökverk, myrra fram,
 Och med dessa gåfvor äras
 Hjalten utaf Juda stam.
 Sedan gladt de vända åter
 För att bringa få det bud,
 Att de funnit Juda konung
 Men — de hör en röst från Gud:

Vise män! Gån ej tillbaka:
 Skynda till Ert land igen.
 Men gån andra vägar,
 Gån ej, gån ej till Jerusalem.
 Gifven ej Herodes kunskap
 Om hvar lilla barnet är,
 Ty att dräpa, ej tillbedja
 Är hvad han i sinnet bär.

Glade Österns vise hastar
 Till sitt land, de lydig var
 Rösten som i stilla natten
 Gud dem uppenbarat har.

Fort de skynda — hvilken lydnad!
Och — de var dock hedna män!
Men, hur är det med vår lydnad,
Din och min, min dyre vän!

N:o 11.

Herrens dag.

Mel.: Svarta Sara.

Ack! stora dag som snart skall randas
Då Jesus komma skall i skyn!
Och alla folk för honom samlas,
O, hvilken stor och herrlig syn!

Han skilja skall ifrån hvarandra,
De honom älskat, hyllat här,
Och de som uti synden vandrat,
Försmått och hatat det han lärdt.

Af alla folk, af alla släkten,
Johannes såg en skara stor.
Som klädd i sida, hvita drägten,
Lofsjungande för thronen stod.

Från Islands, Grönlands stränder kalla,
Från Söderhafvets öar mång'
I denna kör instämma alla,
O, hvilken herrlig segersång!

Kom snart du sista utaf dagar,
Vi vänta att du snart ingår!
Då Herrens frälsta skola njuta
Af fridens stora jubelår!

N:o 12.

Mel.: »I kristna väner alla».

Hvarför så mycken jämmer,
Hvarför så mycken nöd,
Hvarför så mycket ondt ännu på jorden?
Hvarför så mycken klagan,
Så mycken sorg och död,
Hvarför så många brustna hjärtan vorden?
Jo! Synden har sin prägel
Uppå det hela satt,
Och si, just den är orsak
Att sorgens hemska natt
Uti sitt dok ännu omsveper jorden.

Fins ibland detta kaos
Af synd, af sorg och ve,
Ej något hopp, ej något ljus i natten?
Jo. Den som tror på Jesus
Som ende frälsare,
För honom är det glädje. Ty den skatten,
Den skatten, att få vara
I honom funnen, ja,
Den öfverväger vida
De andra skatterna
Och jagar syndens tjocka mörker ifrån hjärtat.

Derför min sång om seger
Jag sjunger och är glad,
Trots mörker, sorg och strider här på jorden.
Min väg går midt igenom
Den törnbeväxta dal,
Der syndens stämpel satte sitt insegel.
Men jag ej fruktan känner,
Jag går min väg i frid,
Ty målet ser jag skymta,
Der framom töcknets stig,
Den plats dit synden aldrig in skall komma.

N:o 13.

Barnet och regnbågen.

Mel.: I en djup, oändlig skog.

Moder! Hvilken vacker syn
Som jag ser der, opp i skyn,
Hvilken båge som der är.
Se, så skär!

Lilla barn! var modrens svar,
Gud den bågen ditsatt har
Och hans löfte få vi då
Minnas på!

Löftet om att jorden ej
Öfversvämmas skall, o nej,
Utaf vatten nån'gång mer,
Aldrig mer!

Barnet glädes då det får
Veta att i biblen står,
Att Guds ord och löften ej
Ryggas*nej!

N:o 14.

Aftontankar.

Mel.: »Fjällgubben».

I skymningens frid min harpa jag tar
 Och slår några brutna ackorder.
 Från hjärtat vemodigt en suck sig stal
 Och ögat det tåras och kinden den var
 Den väg hon förstulen passerar.

Men hvarföre hjärta hvi sucka så?
 Och tårar hvarför Er infinna?
 Ack hjärtat det klagar för synden så
 Och tåren vill hjälpa att hjärtat skall få
 Den lättnad som hon kan bereda.

Men hvarföre sitter jag undrande
 På saker som äro så enkla!
 Ack ännu jag bor ju bland sorgerne
 I tårarnas hemland mitt tält är uppe,
 Dess pålar är slagna i jorden.

Men hemmet mig vinkar jag ser det nu,
 Der borta vid synkretsen ser jag
 Den boning min frälsare köpte mig till.
 Jag torkar nu tåren — o, hjärta du vill
 Ju ej klaga, ty frälsaren lever!

N:o 15.

Förgät mig ej.

Mel.: Jag har en Jesus som i allt.

Jag såg en blomma på min stig,
 »Förgät mig ej» det var.
 Jag bröt den blomman och till mig
 Hon just en hälsning bar.

Den var så ljuf den hälsningen
 Så full af tröst den var.
 Den stärkte mig i tron på Gud,
 Min gode, hulde far.

För kläder, föda, hus och hem,
 För framtid dyster, lång,
 Jag började att sörja, och
 Min verld blef mig så trång.

Men lilla blomman sade: se,
 Se, på min sköna skrud.
 Han som har skapat dig och mig
 Det är ju Herren Gud.

Och skulle han gjort mig så skön
 Ett barn — blott för en dag!
 O, skulle han förgäta då
 Sitt verk af högre slag!

Tack! lilla blomma jag ditt bud
Skall nogsamnt akta på.
Men skulle misstron störa mig
Påminn mig också då!

N:o 16.

Den fångslade fogeln.

En liten fogel satt
I buren sörjande,
En gosse som sin skatt
Har hemfördt honom, se!

Ej sjunga kunde han.
Ej lycklig, glad, han var
Fast mat och vatten man
Rätt ofta honom bar.

Nej! född till frihet var
Den lille, men o ve;
En hjärtlös gosse har
Förmått hans fångslande.

Men sorgen att så der
 Afstängd och röfvad bli,
 Det enda arf han egt,
 Som var att vara fri;

Den gjorde slut på allt!
 Den fångnes hjärta, o,
 Det brast af döden kall,
 Hans lilla kropp fick ro!

N:o 17.

Höstsång.

Mel.: Skärkarlens sång.

Höstens kulna dar till oss kommit har,
 Blomman bäddat så stilla sin graf,
 Tyst hon slumrar nu der
 Och det vittne oss bär
 Att, så skön, hon förgänglig dock är.

Kornet moget är, skördemännen bär
 Re'n de gyllene kärfvarne in,
 Att förbrukade bli under tider då vi
 Ingen grönskande tufva mer finn'.

Tyst är fogelns sång, som så mången gång
 Under nattimmen kvittrade då,
 Sedan dagen så lång, han sin muntra sång
 Lät oss höra i rymden den blå.

O, hvad kusligt ändå, vintern kommer också,
 Bakom hösten han väntande står.
 Men vi bida med fröjd och är tacksam och
 nöjd,
 Bakom honom är grönskande vår.

Ibland växling här, utaf årstider lär
 Vi: »på jorden förgängelsen bor»,
 Men i himmelens höjd, der i sällhet och fröjd,
 Lifvets eviga sommare gror!

N:o 18.

Guds ord.

Mel.: Du Herre, känner detta arm*

En liten sång jag lyster till att sjunga
 Och uti den mitt hjärta öppna få.
 Och tälja inför gamla, inför unga,
 Det som jag vet, det jag är säker på:
 Att »Herrens ord» det heliga och klara
 Skall ej förgås fast annat måste fara!

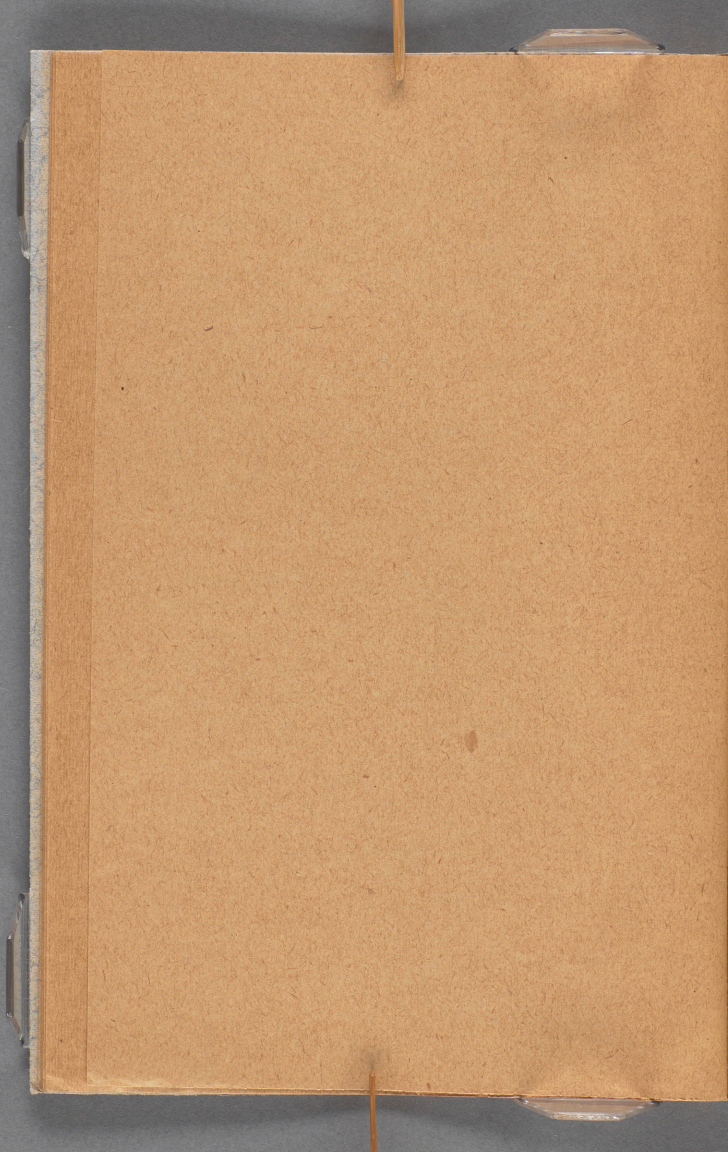
O, dyra ord! Du helga sannings klippa,
Jag är så glad jag byggt mitt hopp på dig.
Ty menskoläror får jag då undslippa
Och bud och stadgar som blott plåga mig.
Ack, dyra ord hvad du bär tröst till mig,
Hell sannings ord, min sång tillegnas dig!

O, stora ljus i lifvets alla skiften,
Du lyser med din strålgans mild och ren.
Och när jag engång nalkas mörka griften
Du lyser äfven der med samma klara sken.
Ja, ända till jag når min faders hus
Du lysa skall, du stora, klara ljus!

Och sedan skall i evighetens tider
Din sanning visa sig än mera klar,
Då hvarje ord, det lider intet tvifvel.
Som Herren talat skall bli uppenbar.
Och den som här ej satte tro till dig
Skall klarligt se att han bedragit sig.











Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

